

ŽIVOT

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

**Exercície
na Velehradě**

**Program
duchovní
obnovy**

**Homilie
papeže
Františka**

**Svatý
Viktor I.**

Ohlédnutí za farní poutí

tiráž

ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Vydává

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábrdovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Lucie a Dominik Grůzovi

grafická úprava

Klára a Roman Smékalovi

web

<http://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejné, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

P. Roučka, O. Sochor,
M. Kaňová, M. Cajzlová,
K. Krejčí

příspevky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
dgruza@centrum.cz
nebo kontaktujte redakci

náklad

230ks výtisků

Slovo redaktorů

Milí čtenáři,

spolu s ochotnými přispěvateli jsme pro Vás připravili nové číslo k duchovní obnově a adventu. Nedávno jsme s dětmi četli podobensství o dobrém pastýři, který zná své ovce, a ty znají jeho, a o zlodějích. Děti pak příběh ztvárnily jako divadlo a zloděje pojmenovaly „lákač“. Děti hrající ovečky si vždycky s úsměvem a pocitem bezpečí vybraly útěk k dobrému pastýři před svody a lákáním zloděje. Chceme Vám popřát, aby hlas „lákačů“, který teď v předvánočním čase bude znít hlasitěji, nepřehlušil hlas dobrého pastýře.

Lucie a Dominik Grůzovi

Duchovní slovo

Milí farníci!

Církevní rok došel ke konci, a jako poslední myšlenku nám přináší Ježíše Krista Krále. Nový Zákon pro tuto skutečnost častěji používá výraz „Pán“, který zahrnuje nejen jeho neomezenou vládu, ale i vítězství nad smrtí a hříchem. Jeho moc je objektivní a neomezená, takže před ním nakonec musí pokleknout úplně každé koleno, jak připomíná svatý Pavel Filipánům.

Člověk je vymyšlený tak, že potřebuje sloužit nějakému vládci. Kvůli zapletenosti do hříchu dochází k situaci, že někdo slouží mamonu, někdo otročí hříchu, někdo má na prvním místě jiného člověka nebo sám sebe. Jenže opakovaná zkušenost potvrzuje, že cokoli sesadí Krista z trůnu v lidském srdci, stává se člověku démonem. Tak je pro nás závěr liturgického roku pozváním k revizi: Komu nebo čemu sloužím? Podle čeho se to pozná? Kde si nemůžeme uspokojivě odpovědět, máme možnost vyprosit si touhu po nápravě. Touhu, aby Kristus Král byl v mém srdci milovaným a přijatým Pánem.

Někde jsem četl přibližně tento příběh: V nějaké bouřlivější době měli ve zvyku bohatí Židé najímat si ty chudší, aby v noci obcházeli jejich majetek a hlídali ho. Někdy rabín se šel v pozdní hodinu projít a kdesi mezi vinicemi potkal jednoho z takových hlídačů. Zeptal se ho: „Pro koho tu chodíš?“ Když mu odpověděl, komu střeží jeho majetek, zeptal se také: „A ty, rabi? Pro koho chodíš?“

Přeji vám, abyste mohli prožít pokoj z Kristovy vlády, a silné vědomí, že všechno se dá zaměřit k němu a dělat pro něj.

O. Jiří

obsah

- 1 Duchovní slovo
- 2 Program duchovní obnovy
Program duchovní hudby
Plán akcí
Píseň mého Pána
- 3 Svatý Viktor I. - mučedník
Co jsem slyšel od svého syna
- 4 Exerciie na Velehradě
- 5 Malé ohlédnutí za farní poutí
... paní Jana ...
- 6 Homilie papeže Františka
o zpovědi
- 7 Homilie papeže Františka
o víře
Přečtěte si
- 9 Světlo v temnotách
- 10 Pro děti...
- 11 Noe

Program duchovní obnovy - P. Marek Dunda**21. - 24.11.2013****Život v Boží blízkosti, to je důvod k radosti!****Čtvrtek 21. 11.**

- 18.00 mše sv.
- 18.45 přednáška v kostele
- 19.30 setkání s mládeží na faře

Pátek 22. 11.

- 8.00 mše sv.
- 8.45 přednáška v kostele
- 9.30-12.00 příležitost ke sv. smíření a k rozhovoru + adorace
- 16.30 zakončení adorace sv. požehnáním
- 16.30 přednáška v kostele
- 17.30 modlitba růžence
- 18.00 mše sv.
- 18.45 přednáška v kostele
- 19.30 setkání manželů a snoubenců na faře

Sobota 23. 11.

- 8.00 mše sv.
- 8.45 přednáška v kostele
- 9.30-11.00 příležitost ke sv. smíření a k rozhovoru + adorace
- 11.00 setkání s dětmi na faře
- 16.30 přednáška v kostele
- 17.30 modlitba růžence
- 18.00 mše sv. se společným udělováním svátosti nemocných
- 19.00 promluva
- 20.00 FATYM - hledání nových cest k evangelizaci fara - přednáška

Neděle 24.11.

- 8.00 mše sv. zakončená krátkou adorací se zásvětnou modlitbou (kancionál 066) „Te Deum“ a sv. požehnáním
- 9.45 mše sv. zakončená též krátkou adorací a požehnáním

Program duchovní hudby

Neděle 24.11. v 9:45 hod.

Slavnost Ježíše Krista Krále

Karel DOUŠA: MISSA IN F dur op. 16
(1876-1944)

Stanislav MACH: KRISTU, KRÁLI op. 27
(1906-1975)

Vojtěch ŘÍHOVSKÝ: LAUDATE DOMINUM op. 15 č. 1
(1871-1950)

Jan KUNC: KRISTUS VÍTEŽÍ
(1883-1978)

ÚČINKUJÍ: SÓLISTÉ - CHRÁMOVÝ SBOR - ORCHESTR,
VARHANY: Mgr. Stanislav Kostka VRBKA,
ŘÍDÍ: Zdeněk HATINA - ředitel kůru

Plán akcí**21.-24.11.**

duchovní obnova farnosti

8.12.Mikulášská nadílka
na dětské mši svaté**Píseň mého Pána**

Svaté Trojici jasné i Marii, Panně krásné,
zpívejme spolu.

Chvalme Hospodina, srdcem volejme,
v radosti plesejme, milosti žádejme.
Svaté Trojici jasné i Marii, Panně krásné,
zpívejme spolu.

Blažení prostí, chudí, tiší i trpící,
veselte se, pokorní, čistí a kající.
Svaté Trojici jasné i Marii, Panně krásné,
zpívejme spolu.

Na vysoké hoře Město ve vznešenosti
září,
sestupujíc od Boha k Beránkově tváři.
Svaté Trojici jasné i Marii, Panně krásné,
zpívejme spolu.

Před trůnem zástup ze všech národů
stojí,
v posvátném lesku vzdává chválu trojí.
Svaté Trojici jasné i Marii, Panně krásné,
zpívejme spolu.

Tam svatí služebníci věčně Bohu se
klaní,
pro jméno na čele do království Lásky
jsou zváni.
Svaté Trojici jasné i Marii, Panně krásné,
zpívejme spolu.

K. K

Svatý Viktor I. - mučedník

Milí čtenáři, rádi bychom vám postupně představili svaté, jejichž ostatky máme nově uloženy u nás v kostele v obětním stole.

SVATÝ VIKTOR I. - mučedník

* Afrika, Tunis
† 199 Řím

Svatý Viktor I. byl 14. papežem katolické církve.
Jeho pontifikát trval od roku 189 do roku 199.

Byl prvním papežem afrického původu a podle všech známek energický muž, který uplatňoval autoritu hlavy církve. Protože se stal římským biskupem v době relativního klidu, kdy nebyli křesťané v Římě příliš pronásledováni, mohl se plně soustředit na problémy církve. Věnoval se otázkám liturgie a teologie. Znovu otevřel spor mezi východní a západní církví v otázce termínu Velikonoc. Již papež Pius I. stanovil, že vrcholným svátkem Velikonoc je vzkříšení Ježíše Krista a dnem svátku určil neděli. Východní církev stanovila jako vrcholný den Velikonoc ukřižování Ježíše Krista. Tento termín mohl být kterýkoliv den v týdnu. Přinášelo to problémy s účastí věřících na bohoslužbách. Viktor I. hodlal tento spor řešit dokonce vyobcováním z církve. Východní křesťané se nakonec přizpůsobili.

Viktor I. také zavedl latinské bohoslužby. Až do té doby byly mše slouženy v řečtině. Také pastýřské listy, teologické spisy a korespondenci psal papež latinsky, neboť latina byla užívána v severní Africe, odkud pocházel. Univerzálním jazykem křesťanů se však latina stala až později, v polovině čtvrtého století. Viktoru I. se také připisuje stanovení základních zásad církevního soudnictví a zákaz používání skleněných a dřevěných nádob při bohoslužbách. Svátý Viktor I. zemřel mučednickou smrtí za císaře Septima Severa.

Jeho památku si katolická církev připomíná 28. Července.

Co jsem slyšel od svého syna po návratu z ministrantského tábora?

Vyzvedl jsem syna po ministrantském táboře. „Kulatý obdélníky, kulatý obdélníky, fialový les a žlutá voda...“ zpívá mi syn do ucha v autě cestou z nádraží písničku o užívání drog. „A táto, co je to pulopatylsd?“ „Řekni to v celé větě.“ Syn zanotuje: „Chatu jsem vyměnil za půl lopaty LSD...“ Apokračuje: „A táto, víš, jak se jmenovala chatka vedoucích? Půlbrloh!“

„A na začátku byla super hra. To se šlo po číslech a já už byl u sedmnáctky ta byla u schodiště a pak jsem šel až na takovou půdičku, tam byla normální dvířka, ale naležato... A táto, představ si, že zastávka Herálec vůbec není v Herálci. Jo, a jeli jsme super moderním vlakem, jako malý pendolino, ale ještě novější.“ Vmezeřím se: „A v kolik jste chodili spát?“ „No, před osmou jsme už byli v posteli. A představ si, že Kuba nám každé večer četl aspoň hodinu super knížku od Otakara Batličky: dvě různé a se stejným dějem. Jo, a taky jsem dal gól. A táto, poznáš naši karimatku?“ „Je podepsaná. Tys nespál na své?“ „Ne, byly vedle sebe, každý měl jednu. Kuba říkal, že to je jedno. A na konci jsme skončili druží, tak jsem si mohl vybrat nějakou cenu. Měli jsme tam knihu Lodě a letadla. A taky ministrantský šátek. Tak jsem si vybral šátek,“ vysvětluje hrdě zelený šátek kolem krku.

O těch hodinách, které všichni vedoucí věnovali přípravám na tábor, o tom náš Kubík neví. O těch hodných Múčkových, kteří půjčili svoji chatu, o tom Kubík taky neví. O těch dvou obětavých slečnách, co jim každý den vařily teplé jídlo a Kubíkovi zvlášť bezlepkovou dietu, ani slovo. O tom manšaftu andělů strážných střežících stádečko ministrantů děti nemluví, ale ani nepochybují. Já také ne. Všem, kteří tábor pečlivě a obětavě připravili, patří upřímné Děkuju.

Ondřej Sochor

Exercicie na Velehradě

Letošní exercicie se nesly v duchu podobenství. Pan farář si na každou katechezi připravil jedno, ty vydatnější pak vystačily i na více zamyšlení. Mohli jsme tak vnímat Ježíše jako pastýře, pána vinice, pána domu anebo jako dveře či most. Ale snad největší diskusi vyvolalo podobenství o Bohu jako milosrdném otci, obvykle známější jako Návrat marnotratného syna. V každém se asi při čtení tohoto textu ozvaly nějaké námitky. Obvykle nás štví mladší syn, který vlastně neudělal nic. Naopak, vedl si dost špatně, mohl si za to sám a na závěr byl ještě odměněn. Na rozdíl od spolehlivého staršího syna, který otce nikdy neopustil a věrně mu sloužil. Každý se s tímto Božím paradoxem vyrovnáváme po svém, protože každého pálí něco trochu jiného. Říká se, že pokud se nás nějaký text dotkne, klidně i tak, že nás rozčílí, je to dobře, protože tnul tam, kam měl. A na našich exerciciích bylo vidět, že tomu tak skutečně je. Diskuse na toto téma se nesla během několika večerních sdílení, a tak byla možnost slyšet, jak se s tímto žhavým problémem vyrovnávali různí účastníci. Za všechna tato svědectví moc děkuji, protože mi poskytla další možné úhly pohledu.

Musím se přiznat, že pro mě to byl jeden z tvrdších oříšků. Po pravdě, když jsem se šla po této katechezi modlit, dobře jsem věděla, že podobenství o marnotratníkovi (jak říká pan farář) mě dokáže vytočit do vysokých otáček. Jenomže komu se chce narušovat nádherný a svatý klid, který prostředí a ticho na Velehradě přináší, něčím takovým. Trochu záměrně jsem tedy problém nechala u ledu a věnovala se bohuľibějším tématům, jako je Boží láska, odpuštění apod. Jenomže Bůh věděl, že takhle bych se moc dál nedostala (a možná to měl někdo další podobně), takže se večer strhla mohutná diskuse o marnotratníkovi, jeho otci a bratru. Pro mě to byl silný zážitek, zvlášť po tom celodenním svatém tichu. Podobně jako v ostatních se i ve mně vzedmula vlna nesouhlasu. Jelikož diskuse trvala dlouho a už byl čas ponořit se znovu do ticha, musela se ukončit a my jsme se rozešli. Nicméně pro mě toto téma ještě nebylo uzavřené a asi by bylo pro mě těžké usnout, tak jsem si to ještě musela jít probrat a trochu s Ježíšem vyříkat. O co tam vlastně jde? zajímalo mě. Společně jsme se dobrali k tomu, že když se nás to dotklo téměř všech, v jádru příběhu musí být něco velice ožehavého. Už i na katechezi zaznělo něco o sobectví a myslím, že

to je skutečně onen kámen úrazu, číhající na nás v tomto obrazu. Nemá smysl se o tomto problému rozepisovat více, na to jsou totiž povolanejší osoby. Ale během večera mě napadlo ještě krátké přirovnání.

Představila jsem si, že bych teď zemřela. Nejprve jsem cítila jistou radost, že bych mohla jít za Bohem. Ale vzápětí mě napadlo: Ted'? Ted' mám přece ještě tolik věcí, které chci zlepšit a napravit. Spoustu věcí jsem provedla špatně, ke spoustě lidem se nechovala dobře, to jsem ještě všechno chtěla změnit, takhle přece nemůžu jít před Boha. To bylo takové trochu znejistění, protože jsem si byla dobře vědoma, že špatného je v mém životě dost, že občas jsem provedla něco i naschvál a že teď

bych měla po Bohu chtít podíl na nebi. A to nebyl dobrý pocit. A tak jsem si představila, že před Boha předstupuji dost zkroušeně a sotva se odvažuji doufat, že by to mohlo dopadnout nějak dobře. Ale v tu chvíli se mě ujal Bůh, s láskou mě objal a přivítal ve svém domě. Nadšeně jsem stála, téměř neschopná uvěřit takovému štěstí, nikdo mi nic nevyčítal, jen mě prostě přijal. A najednou jsem viděla, jak k Bohu přichází Ježíš a říká: „Otče, tady ta holka nejednala moc dobře. Hodně věcí udělala špatně, ublížila spoustě lidí, opakovaně hřešila a já jsem za ni udělal všechno, co jsem mohl. Dal jsem za ni dokonce i svůj život a nepomohlo to, hřešila stále dál. To ji opravdu chceš vzít sem k nám?“

Je to pro mě velmi zvláštní představa Ježíše, protože z toho, co vím, pevně věřím, že by se takhle nikdy nezachoval. Ale podle mého pohledu na svět by to tak bylo správně. A tak jsem měla možnost znovu se přesvědčit o tom, jak nás Bůh převyšuje a jak moc je jiný než my, než moje ubohá představa o spravedlivém řádu věcí. A jsem si jistá, že každý z nás měl na duchovním cvičení podobný zážitek, který mu v něčem otevřel oči, ukázal na něco nový pohled, a tak mu pomohl přiblížit se k Ježíši.

Na závěr bych chtěla poděkovat panu faráři za to, s jakou pílí a zodpovědností pro nás tato cvičení připravuje a jak se nám na nich věnuje. Věřím, že to není marná námaha, alespoň se o to budu snažit.

M.C.

Malé ohlédnutí za naší farní poutí do Neratova

12. 10. 2013 se konala farní pouť do Neratova. Všichni jsme se sešli včas, a tak jsme přesně v 8:00 podle plánu vyrazili směr Orlické hory. Cesta ubíhala příjemně krásnou krajinou, hlavně čím víc jsme se přibližovali k horám. V autobuse jsme se tradičně modlili radostný růženec a na zpáteční cestě litanie ke všem svatým. Také nesměly chybět vtipy pana faráře. Po příjezdu na místo nás přivítalo pěkné podzimní počasí. Potom následovala mše svatá, při které nás všechny pohladil po duši náš jáhen Martin svým kázáním o Panně Marii Nanebevzaté. Po mši svaté následoval oběd, buď

společný, nebo z vlastních zásob, jak kdo chtěl. Posilnění jsme se vydali v krásné podzimní přírodě na křížovou cestu. Po skončení a po asi 50 minutách volna byl v 15:00 odjezd směr Brno, kam jsme přijeli v 18:00, všichni spokojení, s novými zážitky a klidem na duši. Děkujeme všem, kteří tento zájezd zorganizovali, hlavně otci Jiřímu a celé farní radě. Těšíme se, že na příští rok zase něco pěkného vymyslíte. Děkujeme.

R.P.

...paní Jana...

Redakce farního časopisu mě přesvědčila, abych zase napsala nějaký příběh z hospice, i když svátek „dušiček“ je letos už minulostí. Vzpomenu tedy paní Janu, která mně byla doslova darovaná.

Její zdravotní stav byl velmi vážný, ale duševní stav byl daleko vážnější. Několik měsíců u nás jsme byli svědky jejího skutečného trápení kvůli závažným rodinným problémům, které hraničily až se zákonem. Byla věřící, ale stále nemohla najít klid, protože měla pocit, že na světě zanechává příbuzným, hlavně svému synovi, existenční starosti. Skoro jsme se až divili, jak je možné, že její těžce nemocné tělo může ještě žít.

Jednou ráno jsem přišla do práce a noční sestra mně předávala službu s tím, že paní Jana je zase celá uplakaná. Říkala jsem si, že sama nevím, jak to zvládnu, stále znovu se potkávat s její úzkostí.

Služba byla velmi klidná, tak jsem odpoledne zašla za paní Janou. Řeč se ihned stočila na její strachy. Povídaly jsme si o tom, že už udělala všechno, co mohla, že zajistila vše potřebné, že už ostatní věci musí přenechat svému synovi. Je přece dospělý, zvládne to. Vnímala jsem jako důležité obrátit se teď k tomu, co čeká ji. Otevřeně jsem se zeptala, co si o tom myslí. Nakonec sama vyslovila, že už nejspíš brzy zemře.

Mluvily jsme tedy o setkání s Bohem. Něco mě napadlo. Většinou je v hospici nějaká dobrá duše, která má s sebou breviář, zaskočila jsem si jeden půjčit. Pak jsem se znovu posadila k paní Janě a četla jsem jí můj milovaný žalm 91. (Až budu jednou umírat já, budu ráda, když mi ho někdo taky přečtete.) „Kdo přebýváš v ochraně Nejvyššího... řekni Hospodinu: mé útočiště jsi a má tvrz, můj Bůh, v něhož doufám... uchýlíš se pod jeho křídla... nemusíš se bát noční hrůzy... vždyť svým andělům vydal o tobě příkaz, aby tě střežili na tvých cestách, na svých rukou tě ponosou... ochráním ho, protože zná mé jméno... nasytím ho dlouhým věkem a ukážu mu svou spásu.“ Nic jsem nevynechala.

Chvilí byli ticho a potom paní Jana sama začala: „Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám... i kdybych šel temnotou smrti, nezaleknu se zla, vždyť ty jsi se mnou...“ Ani ona nic nevynechala. Neodvažovala jsem se ani pohnout, natož promluvit. Nastalo dlouhé mlčení. Strávily jsme spolu asi hodinu a půl. Na příští službě jsem ji už nepotkala.

M.K.

HOMILIE PAPEŽE FRANTIŠKA O ZPOVĚDI

Papež František se ve své dnešní ranní homilii plně zaměřil na svátost smíření. Musíme mít odvahu ve zpovědnici nazvat hříchy pravým jménem a nezakrývat je, řekl Svatý otec v kapli Domu sv. Marty. Vyzpovídat se znamená jít vstříc Ježíšově lásce s dětskou upřímností a průzračností. Nesmíme odmítat „milost zahanbení“, díky které zakoušíme Boží odpuštění, nýbrž ji máme vítat.

Pro mnohé dospělé věřící je zpověď nesnesitelné vypětí, což často vede k tomu, že se svátosti vyhýbají. Pokud již okamžik pravdy nastane, je spojen s takovým trápením, že se zpověď mění ve cvičení v přetvářce. Svatý Pavel, jehož výrok z listu Římanům dnes papež komentoval, však činí pravý opak. Veřejně se před společenstvím vyznává z toho, že „v jeho těle nesídlí dobro“. Tvrdí, že je „zajatcem“, který nekoná dobro, jež chce, nýbrž dělá zlo, které nechce. Právě takový je život víry, upozornil papež. Chceme-li totiž dělat dobro, zlo stále stojí po našem boku.

„A toto je křesťanův zápas. Je to zápas, ve kterém se denně utkáváme. Nikoliv pokaždé však nacházíme odvahu, abychom o tomto zápasu mluvili jako svatý Pavel. Snažíme se neustále ospravedlňovat: Ale ano, vždyť jsme všichni hříšníci. Říkáme to tak, vidíte? Apoštol to však vyjadřuje dramaticky je to náš boj. Pokud tuto skutečnost neuznáme, nikdy nemůžeme dojít u Boha odpuštění. Jestliže totiž být hříšníkem je pouhé slovní spojení, rčení, idiom, pak to znamená, že Boží odpuštění nepotřebujeme. Pokud je to však realita, která nás zotročuje, máme zapotřebí, aby nás Pán vnitřně osvobodil svojí silou. Nejdůležitější však je, že pro Pavla je východiskem z této situace vyznání hříchu a sklonu ke hříchu před společenstvím. Neskrývá je.“

Církev po nás všech žádá, abychom se pokorně vyznali ze svých hříchů, upozornil papež František a upomněl na výzvu svatého Jakuba: Vyznávejte se tedy vzájemně ze svých hříchů. Nikoliv však kvůli vlastní publicitě, vysvětlil papež, nýbrž proto, abychom vzdávali chválu Bohu a uznali, že On je naše spása. Chodíme se vyzpovídat ke svým bratrům bratrům kněžím z toho důvodu, že se máme chovat jako Pavel, zejména s toutéž konkrétností.

„Někdo řekne já se ale zpovídám před Bohem. To je příliš jednoduché, jako bychom se zpovídali mailem. Bůh je někde daleko, já mu vše vyložím, ale nestojíme proti sobě tváří v tvář, nejsme mezi čtyřma očima. Pavel se vyznává ze své slabosti tváří v tvář svým bratrům. Jiní sice chodí ke zpovědi, ale vyznávají se z čehosi nadzemského a vzdušného, co nemá špetku konkrétnosti. To je totéž jako ke zpovědi nechodit. Zpověď není sezení u psychiatra ani to neznamena vstoupit do mučírny. Vyznat se z hříchů znamená říci Bohu: Pane, jsem hříšník, a říci mu to prostřednictvím bratra, aby naše slova byla konkrétní. Jsem hříšník kvůli tomu a onomu...“

Je tedy nutná konkrétnost, poctivost a také upřímný stud nad vlastními nedostatky, doplnil papež František. Neexistují alternativní stinné cestičky k Božímu milosrdenství vede široká cesta, na které v hloubi srdce zakoušíme jeho odpuštění a lásku. Svatý otec naznačil, koho napodobovat: děti.

„Maličci mají tuto moudrost. Když se přijde vyzpovídat dítě, nikdy neříká nic obecného. Otče, provedl jsem to či ono, tohle jsem udělal tetě, řekl jsem toto slovo a to slovo vysloví. Jsou konkrétní a mají onu prostotu pravdy. My naopak stále tíhneme k tomu, abychom svou ubohost zakrývali. Je tu však jedna krásná věc vyznáme-li své hříchy takové, jaké jsou, v Boží přítomnosti, vždy zakusíme milost zahanbení. Stydět se před Bohem je milost. Je to milost »Stydím se«. Pomysleme na Petra, který po zázračném rybolovu říká: Pane, odejdi ode mě, jsem člověk hříšný. Styděl se za své hříchy, když měl před sebou Ježíšovu svatost.“

Jana Gruberová

HOMILIE PAPEŽE FRANTIŠKA O VÍŘE

Drazí bratři a sestry, nejprve bych rád poděkoval Bohu za den, který jsem především prožil v Assisi. Představte si, že to bylo poprvé, kdy jsem byl v Assisi, a bylo pro mne obrovským darem, že jsem mohl tuto pouť vykonat právě na slavnost sv. Františka. Děkuji lidu Assisi za vřelé přijetí: Mockrát děkuji!

Dnešní evangelium začíná slovy: „Apoštolové prosili Pána: »Dej nám více víry!«“ (Lk 17,56). Domnívám se, že tuto prosbu si můžeme všichni vzít za svou. Také my jako apoštolové řekněme Pánu Ježíši: „Dej nám více víry!“. Ano, Pane, naše víra je malá, naše víra je slabá, křehká, ale podáváme ti ji takovou, jaká je, abys jí dal růst. Myslíte, že bychom mohli všichni opakovat: Pane, dej nám více víry? Učiňme tak. Všichni: „Pane, dej nám více víry! Pane, dej nám více víry! Pane, dej nám více víry!“ Ať jí dá vzrůst.

A co odpoví Pán? Odpoví: „Kdybyste měli víru jako hořčičné zrnko a řekli této moruši: »Vyrvi se i s kořeny a přesad' se do moře!«, poslechla by vás“ (Lk 17,6). Hořčičné zrnko je maličké, ale Ježíš říká, že stačí mít takovouto víru, malou, ale pravou, upřímnou, abychom mohli dělat věci lidsky nemožné, nemyslitelné. A to je pravda! Všichni známe jednoduché, pokorné lidi, kteří však mají mocnou víru, jež doopravdy přenáší hory! Pomysleme například na matky a otce, kteří čelí velmi obtížným situacím, anebo na nemocné i těžce nemocné, kteří rozdávají pokoj těm, kdo je navštíví. Tito lidé se právě pro svoji víru nechlubí tím, co činí. Naopak, říkají, jako to žádá Ježíš v evangeliu: „Jsme jenom služebníci. Udělali jsme, co jsme byli povinni udělat“ (Lk 17,10). Kolik jen lidí mezi námi má tuto silnou, pokornou víru a koná tolik dobrého!

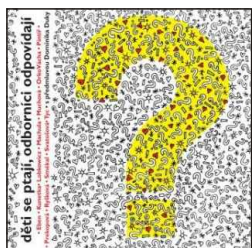
V tomto měsíci říjnu, který je věnován misiím, myslíme na četné misionáře, muže i ženy, kteří kvůli hlásání evangelia překonali nejrůznější překážky a vskutku darovali svůj život, podobně jako svatý Pavel povzbuzoval Timoteje: „Proto se nestyď veřejně vyznávat našeho Pána ani se nestyď za mě, že nosím kvůli němu pouta. Naopak: Bůh ti dej sílu, abys nesl jako já obtíže spojené s hlásáním evangelia“ (2 Tim 1,8). Toto se však týká všech: Každý z nás ve svém každodenním životě může dosvědčovat Krista Boží silou, silou víry. Víra, kterou máme, je nepatrná, ale silná a touto silou máme dosvědčovat Ježíše Krista. Být křesťany životem a svým svědectvím.

Jak načerpáme tuto sílu? Načerpáme ji od Boha, v modlitbě. Modlitba je dechem víry. Ve vztahu důvěry, ve vztahu lásky nemůže chybět dialog a modlitba je dialog duše s Bohem. Říjen je také měsícem růžence a tuto první neděli je zvykem recitovat prosbu k Madoně z Pompejí, blahoslavené Panně Marii od posvátného růžence. Spojme se duchovně tímto úkonem důvěry v naši Matku a dostaneme z její ruky růženec: Růženec je školou modlitby, růženec je školou víry!

Přeložil Milan Glaser

Česká sekce RV

PŘEČTĚTE SI:

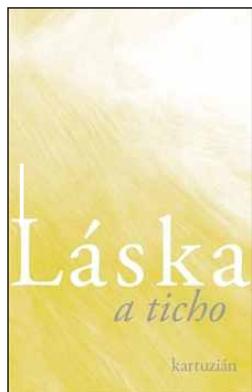

Kniha pro děti: DĚTI SE PTAJÍ, ODBORNÍCI ODPOVÍDAJÍ

Otázku pokládáme z různých důvodů. Existuje řada obyčejných otázek. Ptáme se na cestu, chceme-li někam dojít. Ptáme se na zdravotní stav nebo na možnost pomoci, záleží-li nám na druhém a chceme mu posloužit. Ptáme se ze zvědavosti, abychom se s druhým člověkem lépe poznali. Dalším typem otázek jsou ty, které mají výzkumný charakter. Možná se vám jich vybaví celá řada včetně těch, které jsou děti schopné bez omrzení klást tak intenzivně, že nás dospělí to znervózní nebo nás z toho rozbolí hlava. Proč je...? Proč...? Proč...? Na dětské otázky odpovídají David Eben, František Václav Lobkowicz, Adolf Pintíř, Jiřina Prekopová, Marie Svatošová, Marek Orko Vácha atd.

Vydalo nakladatelství PETRINUM, s. r. o.

LÁSKA A TICHO

Tato malá kniha napsaná anonymním kartuziánem (my už ovšem víme, že se pod tímto podpisem skrývá převor Velké kartouzy Don Jean-Baptiste Porion, zesnulý r. 1987 ve Valsainte) obsahuje dvě dílka: Uvedení do vnitřního života, vydané poprvé v roce 1945, a soubor deseti kázání, která autor pronesl mezi lety 1940 a 1943 v kapitule svého kláštera.

První část nás zaměřuje ke konečnému cíli – žít už na zemi věčný život. Znovu oprašuje praktické evangelní návody, které k němu vedou: prostou víru v přítomnost Boží v našich duších, opakované vzbuzování víry, naděje a lásky, důvěru v to, že právě naše slabosti jsou výživným substrátem, v němž se projevuje tvůrčí Boží moc.

Kázání v kapitule, promluvy k velkým církevním svátkům, jsou pohledem z velké výšky. A přece jsou pohledem k zemi, když vezmeme v úvahu kontext, v němž byly proneseny: hrozné válečné roky, kdy mobilizovaní mniši opouštějí kartouzu a jdou pečovat o nemocné nebo umřít na frontu... Ke čtení tohoto dílka je dobré mít v ruce tužku k podtržení vět, které se trvale zapisují do čtenářských srdcí.

Kartuziánský řád

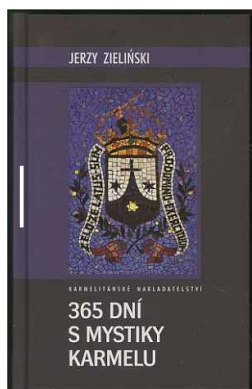
Kartuziáni jsou polopoustevnický řád, který založil roku 1084 svatý Bruno, když se odebral se šesti druhy do ústraní v alpském pohoří Chartreuse u Grenoblu (Francie). Mniši žijí o samotě v oddělených poustevnách, společný život je omezen na mši svatou, noční modlitbu žalmů a několikahodinovou vycházku za zdi kláštera každý týden. V běžném dni střídají v pravidelném rytmu práci a osobní modlitbu. Přimlouvají se za celý svět. V současnosti žije po celém světě asi 450 mnichů a mnišek ve 24 kartouzách.

Vydalo nakladatelství KRYSTAL OP, s. r. o.

KARTUZIÁNSKÝ ŘÁD

Kartuziáni jsou polopoustevnický řád, který založil roku 1084 svatý Bruno, když se odebral se šesti druhy do ústraní v alpském pohoří Chartreuse u Grenoblu (Francie). Mniši žijí o samotě v oddělených poustevnách, společný život je omezen na mši svatou, noční modlitbu žalmů a několikahodinovou vycházku za zdi kláštera každý týden. V běžném dni střídají v pravidelném rytmu práci a osobní modlitbu. Přimlouvají se za celý svět. V současnosti žije po celém světě asi 450 mnichů a mnišek ve 24 kartouzách.

Vydalo nakladatelství KRYSTAL OP, s. r. o.

ÚRYVEK Z KNIHY 365 DNÍ S MYSTIKY KARMELU

To, co někdy víme jak se nám zdá o vlastní duši, je sotva letmý obraz toho, co zůstává Božím tajemstvím až do dne, ve kterém bude všechno zjeveno. Raduji se z naděje na budoucí jasné vidění. Víra v to, co je před námi skryto, v tajemné dějiny duší, by nám měla být oporou především tehdy, když to, co vidíme navenek (u sebe i u druhých), by nás mohlo připravit o odvahu.

sv. Terezie Benedikta od Kříže

Evangelijní radost nemá nic společného s chvilkovým nadšením, které mizí, jakmile se objeví potíže. Je to trvalý rys srdce, který si člověk v sobě nese po celý život. Nezmizí ani tehdy, když dolehne utrpení, ale naopak umožňuje člověku vydat svědectví o tom, že své utrpení sdílí s Ježíšem. Pozemská radost očekávání je motivována nadcházející radostí, která převyší všechno, co můžeme zakusit v této době. Radost provází pokoj, neboli vnitřní štěstí člověka, který si uvědomuje, kdo je jeho Otec, pro co žije a kam směřuje. Boží pokoj dává jednotu s Bohem a také vnitřní integritu a jednotu s bližními. Přesahuje lidské chápání, proto přetrvává i útlak a podobně jako radost dokáže vyzařovat na druhé.

Vydalo nakladatelství KRYSTAL OP, s. r. o.

SVĚTLO V TEMNOTÁCH

Námět pro adventní dobu s dětmi

Ježíš o sobě říká: „Já jsem přišel na svět jako světlo, aby žádný, kdo věří ve mne, nezůstal v temnotě“ (Jan 12,46). Bůh, který se narodil jako člověk v temnotě betlémské noci, chce přijít také do našich temnot a prozářit je svou přítomností. Chce přijít do temnot našich vztahů, nejistot, těžkostí, hříchů a bolestí. O Vánocích se „Slovo stalo tělem“ a Kristovým tělem je také církev, tedy každý z nás. I my máme přinášet Kristovo světlo do všech každodenních situací.

Ježíšovo narození není jen historickou událostí. Ježíšův příchod k nám se uskutečňuje denně, když mu otevřeme svá srdce. Ježíš nechce, abychom vzpomínali jen na jeho narození, které se kdysi událo v Betlémě. Chce přijít do našeho srdce a do každého našeho domu. Každý z nás může být malým světlem ve svém městě, v místě, kde žije.

Z domečků, které s dětmi na katechezi připravíme, vytvoříme na tmavé ploše nástěnky naše město náš „Betlém“, v němž se má narodit Ježíš. Tmavá plocha symbolizuje noční oblohu, v duchovní rovině prostor nelásky, těžkostí, hříchu. Na ni budeme s dětmi postupně umísťovat hvězdičky, které během adventu oblohu rozzáří.

Každou neděli dostanou děti kartičku s obrázkem, do níž si doma dopíší konkrétní předsevzetí. Součástí kartičky je hvězdička, kterou děti vystříhnou a přinesou další neděli v obětním průvodu. Hvězdička znamená ochotu, se kterou se v uplynulém týdnu o něco dobrého snažily.

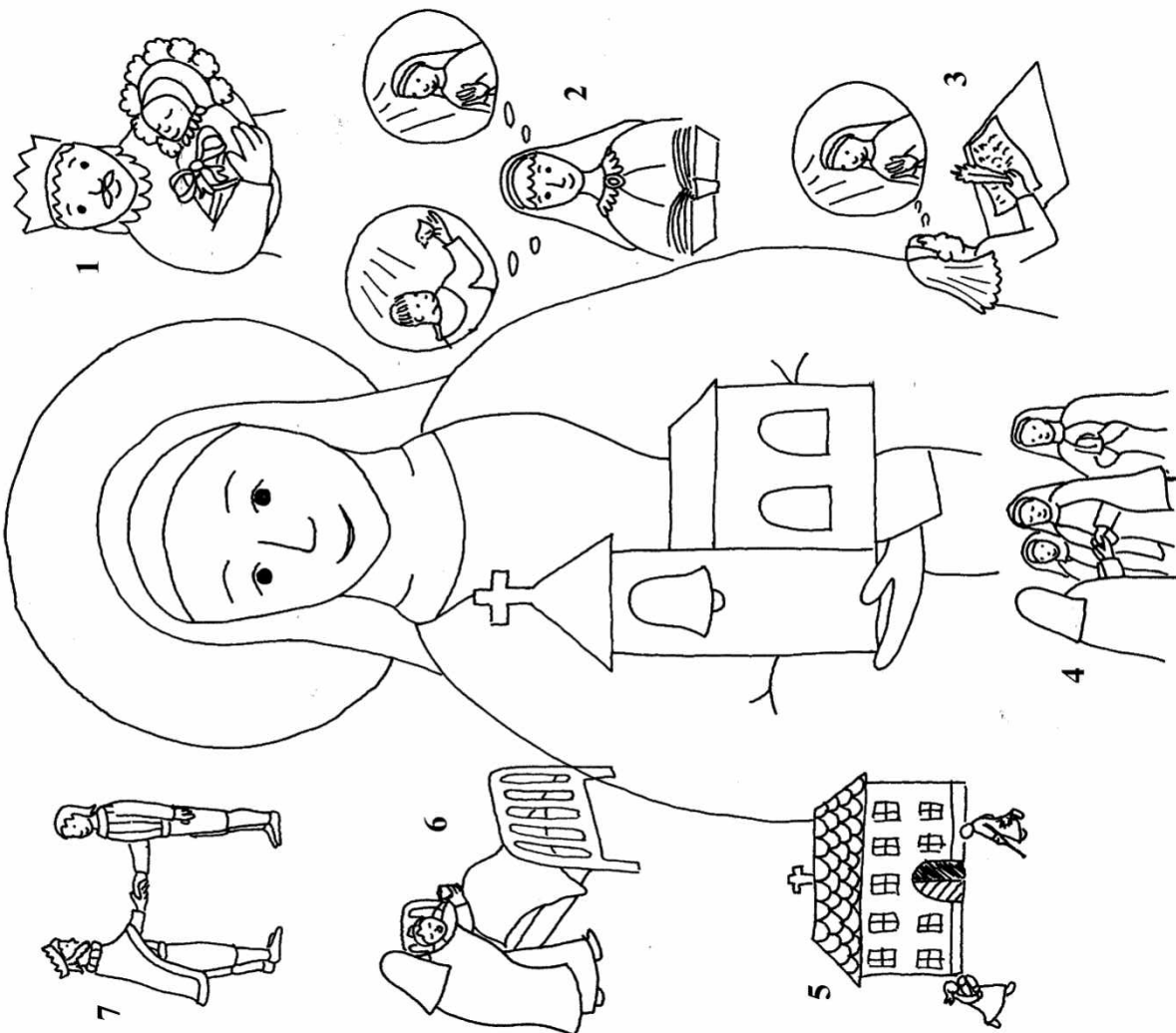
Co budou hvězdičky znamenat? Modlitbu, dobré slovo, pomoc, návštěvu nemocného nebo osamělého člověka, uznání vlastní chyby, omluvu, odpuštění, ochotu rozdělit se, překonání lenosti, pečlivé plnění povinností všechno, co přináší světlo do vlastního života i života bližních. O Vánocích se pak do našeho „města“ přidá pravé světlo symbol narozeného Ježíše. Ostatní světla a hvězdičky jsou pouze jeho odleskem.

Každou adventní neděli a také v úterý mohou děti na začátku mše sv. přinést v průvodu svoje adventní lampy jako znamení, že světla v našem srdci přibývá, že připravujeme cestu pro příchod Spasitel.

Obrázkové čtení o svaté Anežce

Přiřaď správná čísla k popiskům obrázků ze života sv. Anežky

- Založila nemocnici (č. _____) a sama se také starala o nemocné. č. _____
 Chtěla žít podle vzoru sv. Františka a sv. Kláry. č. _____ Založila v Praze řád klarisek. č. _____
 Narodila se v královské rodině. č. _____ Usilovala o smíření mezi členy své rodiny. č. _____
 Byla velmi vzdělaná, dopisovala si se sv. Klárou, i se samotným papežem. č. _____

Anežka se narodila ve 13. století jako nejmladší dcera českého

Konstancie.

Jako malá byla dvakrát zasnoubena. Anežka se však stát nechtěla, jejími vzory byli svatý a svatá Klára.

Anežka byla velmi vzdělaná, uměla

několika cizími jazyky. Proto si mohla posílat se svatou Klárou,

několikrát psala důležité do Říma i samotnému

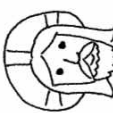
Po smrti společně se svým bratrem Václavem I. založila v Praze

a později ještě

sester klarisek, kam také sama

vstoupila a stala se představenou. Celý život měla moc ráda

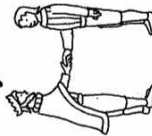
Tak jako Pán , také Anežka rozdávala jeho

všem lidem - chudým, i svým . Nezapomněla

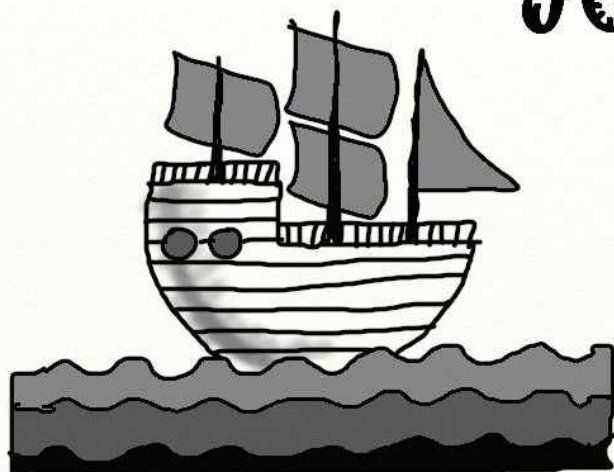

ani na své příbuzné. Když mezi nimi vznikly ošklivé

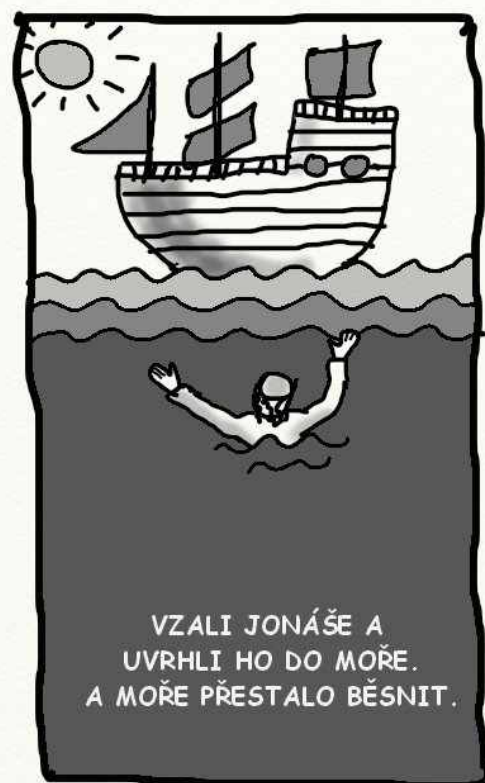
pomáhala při jejich

JONÁŠ

JONÁŠ ODEŠEL DO JAFY A VYHLEDAL LOĎ, KTERÁ PLULA DO TARŠÍŠE. ZAPLATIL A VSTOUPIL NA LOĎ, ABY SE DOSTAL CO NEJDÁL OD HOSPODINA.

TEHDY UČINIL BŮH VELIKÝ VÍTR A NA MOŘI SE ROZPOUTALA STRAŠLIVÁ BOUŘE. LODI HROZILO ZTROSKOTÁNÍ...

POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ